

Egy köztünk élő reneszánsz ember

Szilágyi Imre grafikusművész világa

A Debrecenben élő és alkotó Szilágyi Imre grafikusművész munkásságát számos egyéni és csoportos kiállítás, művésztelepi részvétel, díj és kitüntetés fémjelzi. Az egri főiskola rajzszakán képzett és a Debreceni Tanítóképző Főiskola Hajdúböszörményi Óvónőképző Intézetében oktató mester működését a rendkívül aprólékosan kivitelezett, részben színezett művek hosszú sora tanúsítja.

Mintegy félezer szabad és kétszer annyi alkalmazott grafikát magában foglaló művészi alkotásaiból a Magyar Nemzeti Galéria, a debreceni Déri Múzeum, a hajdúböszörményi Hajdúsági Múzeum, a kecskeméti Ráday Gyűjtemény és a putnoki Gömör Múzeum, valamint számos hazai és külföldi magánkollekció őriz darabokat. Sokszorosított grafikái leginkább rézkarcok, de linotípiákat, linóleummetszeteket, litográfiákat, ceruzarajzokat, sőt működésének kezdetén festményeket is alkotott.

Szilágyi Imre eredetileg festőművésznek készült, ám sorsa úgy alakult, hogy grafikus lett. Grafikus tevékenységének rendkívül izgalmas vonulatát képezik azok a nagyméretű – akár hatszázszor ötszáz milliméteres – grafikai lapok, amelyek a megjelenésüknél és a keretezettségüknél fogva a művész szándéka szerint képi funkciókat kapnak. Míg a nyomatok a korábbi századokban könyvek és kiadványok illusztrációiként, vagy a festmények és a rajzok reprodukálásának eszközeiként szerepeltek, addig Szilágyi Imre grafikái limitált példányszámban készült, önálló képzőművészeti alkotások, nagy részletgazdagságú grafikai képek. Négy évtizedet felölelő, gazdag életműve bizonyítja a művész kifinomult látásmódját, a világ dolgai iránti érdeklődését, amelyről páratlan technikai felkészültsége révén a műveiben ad számot. Szemléletmódja hol groteszk, hol kedélyesen anekdotázó. Aprólékosan, nagy műgonddal kidolgozott lapjain olyan részletezően tárja a nézők elé mondanivalóját, hogy a főmotívum melletti részletek felfedezése néha szinte élményszámba megy. Munkáiról elmondható, hogy a népművészeti elemek alkalmazásán kívül szívesen archaizál, jeleneteit a múltba vetíti, így szerevezve mondanivalójának korhoz nem kötődő, általános érvényt. De olvassuk erről inkább a művész idevágó gondolatait: „A szokványossá vált, elszűrhető észlelési képességeink megújítására törekszem.

Szeretném bámészkodásra készíteni a nézőt, hogy újra gyerekké váljék, megtanuljon újra ízlelni, fölfedezni apró élőlényekben, emberekben, régi tárgyokban a szépséget, a gonoszságot egyaránt.”

Munkáin növény- és állatvilágunk, építészeti örökségünk, tájélmények, hangszerek, meserészletek szerepelnek. Feladatát dinamikus lendülettel, precíz és magas színvonalú kivitelezéssel látja el. Egy-egy művének az elkészítése alkalmával – az őszinte rácsodálkozástól, a filozofikus mélységek feltárásán keresztül – ez vezérli a tudatát. Anekdotázó, mítoszteremtő készsége egyedülálló. Könyvművészeti munkásságát több tucat könyv, kiadványok címlapja, valamint illusztrációi jelzik. Ex libriseivel számos külföldi kiállításon szerzett elismerést a hazai grafikának.

Szilágyi Imre ars poeticájában vall arról, hogy ő nem csupán a debreceni grafikusművészet, illetve a hazai hagyományok műves folytatója, hanem az egyetemes művészet elvéülhetetlen értékeihez is szorosan kötődik: „A művészet úgy szép, ha láncot alkot, beleszövődik az elmúlt kor is. Mái legnagobb tanítómesteremnek a reneszánszot tartom, amelynek emberközpontú szellemisége közel áll az egyéniségemhez.”

*Dr. Matits Ferenc
művészettörténész*

Egrecyi templom 2000, rézkarc

Hol volt, hol nem volt... 1986, rézkarc

Fent úgy, mint lent 2003, rézkarc aquatinta

Dű, dű hegedű 1999, rézkarc aquatinta

Több emberkéz babrálta tök 1992, rézkarc

Figurák 1987, linotíпия

Kálvária, 1999, rézkarc aquatinta

Három grácia 1986, rézkarc